

sum nú fór í gongd, sýndi, at Michael og orkestarleiðari hansara høvdu funnið fram »sjálvt kremið« av teim allarbestu tónleikarum, ið USA hevur fostrað. Hesir, sum luttóku, høvdu vist allar sín musikalska heimstað í Nashville, sum jú er høvuðssætið fyri tí størsta tónleikadnaðinum í USA yvirhøvur.

Sum flestu konsertir, so var eisini henda bytt sundur í triggjar partar, har byrjanin var løtt og upplýftandi fyri áhoyrarafjöldina. Aftan á tann fyrsta hálva tíman fingur tónleikarar og sangarar høvi at hvíla seg, og Michael fekk loyvi til at framføra nakrar av sínum allar mest kendu sangum, bert við klaveri. Sum ein, ið nú er komin eitt sindur upp í árin, má eg siga, at henda partin dámdi mær best, tí her hoyrdist veruliga, hvussu væl hann spældi og sang. Yndisligt var eisini at hoyra, hvussu væl fjøldin sang við í hansara vælkendu sangum, og serliga var tað lagið »Friends forever«, ið nærum fekk takið at lyfta sær á, og saman við tendraðum ljósum var tað nærum at Michael sjálvur fór at gráta, so rørdur hann var av hesi

Ein vælnøgd lurtarafjöld

uppliving. Michael er ein framúr klaverspælari, og tað fingur vit týðuligt prógv fyri hetta kvøld.

Føroyingar og føðingardagur hansara
Ein partur av av framførsli kom at snúgvá seg um, at Michael júst henda mánadagin hevði føðingardag. Orkestarleiðarin legði upp til at fjøldin skuldi syngja »Happy Birthday« fyri honum, og væl varð sungið við, ikki bert á enskum, men eisini á føroyskum: »Tillukku góði Mikkjal, tillukku til ein«. Jú, jú, fólk vóru ovurfeigin, og Michael fekk handað bæði køku og gávur. Ikki bert hevði hann føðingardag, men hann hevði eisini skrivað ein sang um Føroyar, ið var ein staðfesting av, at vakrari land hevði hann ongantíð sæð, og hetta var eitt tað besta stað á jørðini at vera á. Stór var frøin á fjøldini, og skjótt var

at læra seg hetta eina orðind, og lagið skifti bert ímillum triggjar akkordir, sum Michael spældi til uppá guitar. Eisini hevði hann lært seg trí orð á føroyskum: »Eg elski Føroy(um)-ar«. Honum skal verða fyrigivið, at úttalan ikki var røtt.

Seinni parturin av konsertini var harafturímóti eitt megnar upplivisli, serstakliga fyri tey mongu ungu, ið vóru komin saman. Her er nærum ómøguligt út í æsir at greiða frá, men niðurstøðan er, at endin á konsertini gav so alt tað, ið væntað var at upplivað. Bæði tónleikarar og sangarar góvu seg 100%, og bæði ljós, sangur og tónleikur var ein samstemmað eind, ið førði til, at Michael móti endanum kundi koma við eini sera álvarsligari appell um at taka ímóti Kristusi, ikki bert taka ímóti einari religiön, men tí veruliga Kristusi, sum er mentur at frelsa einhvønn, ið vendir sær til hansara í síni neyð.

Myndir Álvur Haraldsen

Endin
Í útvið tveir tímar hevði Michael nú staðið á pallinum, og tað sást týðuliga, at hann nú var blivin troyttur. Seinasti sangurin varð sungin og lógvabrestirnir vildu ongan enda taka. Hetta hevði so sjálvandi við sær, at neyðugt var at framføra eitt eykalag. Hetta stóð so einki aftan fyri øll hini, og øll kundu fara heim við einum stórum upplivisli, ið verður at minnast langa tíð framyvir. Michael hevur eisini eins og mong onnur, ið hava vitjað Føroyar, fingið ta vælkendu Føroyasjúkuna, og ivaleyst verður hann at hoyra á palli aftur. Hann skal vera vælkominn.

Ein tókk til fyrireikararnar, sum hava staðið fyri einum megnararbeiði. Sum ein, ið kennir til hetta fyrireikarararbeiði, kann eg tosa við. Tit, saman við teimum, hava hava latið ljóðutgerðina, hava týðuliga gjørt tykkara allarbesta. Tað er týðuliga prógvað, at vit í Føroyum eftirhondini kunnu taka ímóti hvørjum tað so skal vera. Øll fáa bestu tenastu og góðsku.

Victor Carlsen

